

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemanj ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 1.40
Pol leta 7.20
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „prijateljih“ se plačuje za navadno trisopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat

6 " " " " 3 "

6 " " " " 3 "

Za več črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tabakarnicah v gosposki ulici blizu „Starih kromč“, na starem trgu in v namski ulici ter v Trstu, via Casserna, 8.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici Via Mercato 12, I., neobčutna pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delavcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Družba sv. Cirila in Metoda

imela je pretekli ponedeljek 5. t. m. svoj prvi občni zbor v Ljubljani. Ob 10. uri pela se je slovesna maša v cerkvi Sv. Jezusovega pri altari sv. Cirila in Metoda, od 11. predpoludne do 1. popoldne bil je pa občni zbor v čitalnični dvorani. Predsedoval je načelnik osnovnega odbora g. Luka Sveteo, navzoči so bili zastopniki vseh do zdaj osnovanih podružnic osebno ali po namestnikih. Bil je lep slovenski zbor, pri katerem je zastopal Gorico mejni grof Obizzi, Trst pa gg. V. Dolence in J. Žitko. Nagovor predsednikov bil je časi primeren in sprejet s splošno pohvalo. Govornik je omenil, da naše društvo ima namen braniti narod slovenski proti neopravičenim nemškim in italijanskim napadom na polji narodnega šolstva, ter je izrazil nado, da visoka vlada temu ne bo nasprotna, ker mora priznati, da nemška in italijanska agitacija je isto tako nevarna Avstriji, kakor nam Slovenem. Glavno podporo bo nahajala družba v državnih temeljnih postavah, katere je izvilila moč avstrijske državne ideje. Tajnik g. Tomaž Zupan poročal je o dosedanjem društvenem delovanju, o njegovem vzvišenem namenu in o potrebi, da se vaeatransko razširi. Društvo mora biti, rekel je, katoliško, narodno, nepolitično, vseslovensko. Z veliko pohvalo odobreno je bilo to poročilo. Dalje poročal je isti gospod tudi o denarnem društvenem stanju ter povedal, da je došlo v osrednjo denarnico uže 1160 gld., a mnogo denara da je še občanega in mnogo da ga je pri posameznih podružnicah, ki niso še v polnem tiru. Poročilo se je pohvalno odobrilo.

Na to je sledila volitev novega stalnega odbora. Izvoljeni so bili z vsklikom kot predsednik duhovnik o. k. profesor Tomaž Zupan, kot odborniki: L. Sveteo, J. Murnik, dr. Vošnjak, A. Žlogar, Iv. Hribar, J. Žumer, Jos. Žičkar, Gr. Einspieler, dr. Tavčar, dr. vitez Bleiweis, A. Močnik. Potem so se vrstili posamezni nasveti. V Trstu se odpre slovenski otroški vrt v župniji pri sv. Jakopu. Prihodnji občni zbor bo isto tako v Trstu. G. Obizzi opisoval je z živimi barvami nevarnost, ki preti nekaterim slovenskim občinam na Gorškem, n. pr. Dolenci, Ločniku, Starigori, ter je prosil, naj se stori, kar je treba, da se zapreči razslovenjenje teh krajev. Govor bil je

splošno pohvaljen. G. Einspieler popisoval je žalostni stan slov. ljudskega šolstva na Koroškem. Menil je, da tam se ne dá pomagati brez truda katerega spretnega odvetnika, ki bi podpiral občine v njih svetih naporih za svoj jezik in za svojo narodnost. G. Veršec je priporočal naj se posebno ozir jemi na kraje ob robu (periferiji) slovenskega ozemlja, kakor so na Štajarskem Sevnici in Pekrje. G. Čižek priporočal je za Ptuj dijaško kuhinjo, g. Buič iz Gradca pa premembo §. 1. društvenih pravil v tem smislu, da bi se razširilo društveno delovanje na vso Avstrijo. G. Obizzi prosi, naj odbor ne zabí tužne Istre. Izvrstno govorila sta tudi Iv. Hribar in dr. Dečko, katerih govora sta bila vsprejeta z navdušenim odobravanjem.

Kot vladni komisar bil je pri zboru navzoč g. Zamida. Po zboru bil je skupon obed v čitalnični gostilni.

Velikega pomena je ta prvi občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda, kakor je tudi družba sama. Kdor ne veruje domačim glasom, bere naj nemške in italijanske liste, ki soglasno raznašajo vest, da je družba vzela v svojo posebno varstvo italijanske Slovence v Benečiji, da bi vlado našuntali proti slovenskemu društvu, češ: „Vidiš nemirneže; ako hočeš biti naša prijateljica, daj jim po glavi.“ Celo rimski „Fracassa“ pozna naše društvo ter se ga spominja po svoje.

Slovenci! na natoleevanja svojih nasprotnikov odgovorimo s tem, da pristopimo k društvu v takem številu, kakor k družbi sv. Mohora. Sami si moramo pomagati, ker nimamo ni zaveznika ni pomočnika. Delo svoje dlani je najčastnejše in najuspešnejše. Tudi naši nasprotniki nam bodo morali spoštovati ter prepustiti nam — zmago!

Dopisi.

Iz goriške okolice, 8. julija. — Mnogo se je že govorilo in pisalo o grozni morilki koleri in zdi se, da govorjenju in pisanju ne bo še konec, kajti bolezen prikazuje se že v naši bližini v Trstu in na Reki, s katerima smo po železnici v pogosti zvezi.

Če tudi se širi ta bolezen po okuženem zraku in po drugih tvarinah, ki so bile v kaki dotiki s takimi bolniki, je vendar gotovo, da nekatere reči, n. pr. no-katere vode to bolezen pospešujejo in širijo in da s primernim življenjem se more človek koleri ubraniti, tudi če biva v sredi takih bolnikov. Po pravici se priporoča, naj občine in posamezne osebe skrbijo za telesno in hišno znažnost, naj se varujejo prepiha, prehlada, surovega sadja, nekuhanih jedi in vsega, kar grizo vzrokuje in pospeš je, in nasprotno naj pijejo čisto zdravo vodo, naj uživajo dobro kuhane jedi, naj pijejo po mogočosti dobro naravno vino. Kdor se more držati teh pravil, je proti koleri močno zavaran, če tudi ni prav gotov, da bi ga kolera ne mogla zasačiti.

Z vsemi temi nauki ujeman se tudi jaz in odobrujem, da se med ljudstvom širijo, a tega ne morem umeti, zakaj se nikjer ne priporoča, kaj naj se stori, ko pri vsem tem koga bolezen napade. V mestih sicer lahko rečejo, da v tem slučaju ni treba posameznikom skrbeti, ker imajo posebne bolnišnice, v katere bolnike prenesajo, in zdravnike, ki storé, kar je treba. Ali na deželi ta izgovor ne velja, ker na deželi ni zdravnikov, in ako bi kdo hotel zdravnika klicati iz mesta ali sodeža okrajnega glavarstva, bi si s tem malo pomagal, kajti predno bi zdravnik prišel, bolnik lahko že desetkrat umrje. Pa tudi v mestu ni zdravnikova pomoč tako hitro pri rokah, kakor bi bilo želeli, in zato ni prav, da se ljudstvo čisto nič ne pouči o tem, kaj je treba storiti, ko se prikažejo znamenja kolere na katerem človeku.

Ker vsi molčijo, hočem jaz nekaj izpregovoriti v tej zadevi. Leta 1873 objavil je neki ogerski župnik v listu „Volksblatt für Stadt und Land“, v štev. 85. od 18. julija zdravilo proti koleri z opazko, da v njegovi župniji je bilo mnogo ljudi za kolero bolni, a da nikdo izmed njih ni umrl, ki je rabil to zdravilo. Zdravilo je preprosto in tako, da je lahko vsakdo priredi; ker zdravniška veda do zdaj drugega ne pozna, javljam je slavnemu občinstvu z željo, da bi prav dober vspeh imelo povsod, kjer se bo rabilo.

Zdravilo napravi se tako le: stara merica (maslice) rži se speče kakor kava; pečena rž in 4 loti kafe se denejo v steklenico, ki drži en bokal; steklenica se na to napolni z vinskim cvetom in se greje 24 ur na solnci ali 12 ur na ognjišču. Tako je zdra-

LISTEK.

Poroka na kmetih.

V našem trgu na Notranjem živel je pred 40 leti bogat in še bolj bahast kmet. Matevž Pegan se je imenoval. Imel je več sinov; pravili so mi, da so bili najlepši in najkrepkejši dečki cele vasi. Svojega prvorojenca Franca je Matevž odkupil od vojaštva. Zne so imale kaj govoriti. No, kdo pa more tako šteti denar, kakor ga je štel Matevž Peganov. Kar položil je možko na mizo štirinajst stotakov, misleč si: to sme mi, kaj takega ne more vsak. Pravili so mi celo, da je imel stari Pegan pod hišnimi gredami toliko denara, da je kar z rokami grabil po njem. Zato je pa bila vsa vas njegova, ko je korakal po njej, posebno v nedeljo, ko je šel k deseti maši. Morali bi videti Matevža, kako je hodil, kakor plemenitaš, pa s polnimi žepi, v jerhastih hlačah in žametovi jopici. Telovnik bil je pa bel, z raznimi ovticami udelan; dičili so ga najdebelejši srebrnosvitli gumbi, kar po dva in dva skupaj. Klobuk širokih krajev, zavrtna rutica, svilna, rudeča; ne smem pozabiti visokih čevljev, ki so se svetili nič manje ko oni gospoda župnika.

Po maši nastavljal se je Matevž navadno na mostu med drugimi sosedi in pravzeto oziral se, od kje pridejo njegovi lepo vzrasteni junaki. Tako je zval svoje sinove. — No, Matevž, dober dan, danes pa daš na bokal rumenega, nagovori ga prišedši sosed Naco. — Kaj, na en bokal? tudi za deset, če hočeš,

Naco, odgovori Matevž in udari po žepu, da v njem močno zažvenketa. In šla sta prijatelja proti krmi, tako rečeni Mizeriji. — Prepričana sem, da tisti čas kmet ni še vedel, kaj pomeni mizerija. Moja ljuba mati so mi večkrat pravili, da je stal stari bokal vina 5 krajcarjev in tudi druge stvari da so imele nizke cene. A krčmar je pa vedel, kaj pomeni ta beseda. „Meni“, zadril se je, „pravijo pri Mizeriji, bogatemu posestniku, trgovcu, mesarju!“ In Bog si ga vedi, koliko je še družega naštel. „No, no, oče Miha, nikar se ne jezite“, reče Matevž, „saj vemo, da ste mož na svojih tleh; prinesite nama bokal rumenega“. Ko pa sta naša znanca natočila kozarce in pila bujčo kapljico na zdravje, poklicala sta tudi očeta Miho, rekoč: „piti Miha, Bog vas živi!“ Mihi pa ni nič prav prijetno donel ta klic; saj njemu, tako premožnemu in še nekako učenemu možu, ki je v Ljubljani študiral, bi ti surovi kmetje lahko rekli: „gospod Miha“. Nekako suhoparno pravi: „Bog Vas živi, sosede!“ in urno odide v drugo, bolj gosposko napravljeno sobo.

V to sobo zahajali so grajščinski škrici in ti so očeta Miho nekako bolj spoštovali. Kako ne bi ga? saj je imel potrpljenje; ako niso plačali konec meseca, počakal je gospod Miha tudi do konec leta. — „Dober dan“, se nekdo oglasi na hišnem pragu. „O, gospod doktor, kje ste bili danes tako dolgo?“ odzdravi Miha. „Vedi ga vrag, kod sem vso prehodil“, odgovori mu doktor Šklenfa. Tako so imenovali vaščani tega gospoda, posebno v čisl so ga imeli kmetje, ker je nekoliko nemško brbral. Gospod doktor tje, gospod doktor sem, šlo je v eno mero, tako da včasih ni ubogi Šklenfa vedel, kam bi proj tekel; posebno po-

leti je Šklenfa trpel, ker je bil kakor sod kratek pa na debelo otesan in rudečelichen kakor rak. — „No, doktor, danes si pa imel dober dan; saj vse toče od Tebe od velicega znoja“, nagovori ga kakor rakla dolga tenak kolega, sodnijski pristav dr. Krulco. „Zlodej vzemi Vas in ta jezik: ali mati se ne dobi noben Slovenec, da bi v svojem jeziku kmetu vabila pisal?“ Tako se je jezil doktor Šklenfa v svojo škodo, kajti prelaganje nemških uradnih vabil kmetom na slovenski jezik bil je najizdatnejši vir njegovih dohodkov, če tudi je moral radi tega tekati od hiše do hiše, da si je kaj prislužil. Tako sta besedovala ta dva škrica v krčmi pri gospodu Mihi.

Skoro sem pozabila na prijatelja Matevža in Naco. No pa, saj se jima je dobro godilo; precej poličev sta že spravila po grlu; prav dobre volje sta jela biti. — „Veš kaj, Naco“, izpregovori Matevž, „moj Janez bi bil prav pripraven za tvojo Nežo“. „A kdo ne ve tega, Matevž? tvoj Janez je fant, ki lahko potrka na vsake duri. Jaz bi pa dal moji Neži precej par tisočakov ali pa bi Vaš Janez k nam prišel, saj jaz sem že star, in dal bi mu gospodarstvo“, odreže se Naco. „Saj tako nisem mislil, Naco“, pravi Matevž, „Ti ne prodajaš svoje Neže, jaz pa ne Janeza. Kar zadeva denar in gospodarstvo, že naredimo, da bode prav.“ Tako sta ukrenila, ustaneta od mize, pozdravita očeta Miho in grosta proti domu.

Tisti dan pri kosilu pa pravi Pegan Janezu: „Veš, sin, dobro bi bilo, da bi se ti oženil, in jaz vem za hišo, kjer bi bilo prav dobro za te. Ti ne veš, Janez, kako prijetno je človeku, ko ima miren kot, kjer je sam in svoj gospod. Stari dobri Nac bi

vilo gotovo. Rabi se pa tako le: Kadar se pokažejo znamenja kolere: n. pr. bluvanje, griza, krč, vzamo mož polno žlico te tekočine, žena le polovico, otrok pa 8 do 10 kapljic na sladkorji in se uležajo ter se spotijo. Ako prime koga krč, drgne se krčeviti del telesa s to mašo. Navadno pomaga zdravilo že prvič, ko se vzame; ako se bolnik ne čuti nič boljši, naj vzame po dveh urah manjšo merico in potem vsaki dve uri apert, namreč mož eno žlico za kavo, žena nekoliko manj, otrok 4 do 6 kapljic na sladkorji. Ako jo tekočina porabljena, dene se v steklenico na rž zopet vinski cvet; ako je steklenica dvakrat izpraznjena, dene se zopet kafe noter v razmeri k steklenici. Dokler nam zdravniki ne naznanijo boljšega in bolj cenega zdravila, držimo se tega. Živila kafa in vinski cvet ter počena rž!

Iz Ločniške fare, 7. julija. — Sv. r. Telesa dan bila jo v Ločniku pri slovesnosti slovenske pridige. Zato sta se sagnala nad pred. g. dekana vladna lista „Freccia“ in „Corriere“ ter mu oditata, da alorabi cerkev za slovensko propagando. Kako pa je tedaj s to rečjo?

Slovenska pridiga na Tělovo je v navadi že od pamtnika. Vprašaj starejše moše, in povejo ti, da se je njim še slovensko pridigalo ne samo sv. r. Telesa dan, ampak tudi na veliki petek in o drugih priložnostih. Spominjajo se tudi, da se je oljno nedeljo pasijon slovensko odpeval. Pa vsem tem pravim se je pohlevna slovenska polovica Ločniške fare odpovedala, da bi komu krv zavolj slovenskih pridig ne zavrela. Edini slovenski govor na Tělovo ostal nam je še od starodavnih časov kot živa priča, da je bila Ločniška fara nekdanj slovenska; da so tam Slovenci na svojih tleh, Lah pa le gostje na naši zemlji. Še adaj govori dobra polovica Ločniške fare slovenski kot materni jezik. Ali naj se odpovejo slovenski farani še tej zadnji pravici, ki jo imajo pri materi fari od stoletij? Upamo, da se to ne zgodi; posebno ne na ljubo nekaterim, ki se, dasi naše krvi, kakor njih primki ispričujejo, vendar sramujejo naše govornice. Dobra slovenska polovica fare Ločniške ima tedaj pravico — zgodovinsko pravico — do slovenskega govora na Tělovo.

Lahi se tudi radi ponašajo z uljudnostjo in postradljivostjo ter nam očitajo neotesanost in surovost. Na Tělovo pride k farni slovesnosti v Ločnik z dušnimi pastirji tudi velika množica ljudstva iz St. Ferjana in iz Podgore. To je nekaka sveta dolžnost. Med tem, ko se jutranje sv. maše v Ločniku sv. r. Telesa dan udeležujejo le domači občanarji; sme se trditi, da pri farni slovesnosti ob 9. uri prevagujejo slovenski farani. Če se pa na primer na Barbanu slovenskim romarjem, kateri le iz pobožnosti tje zahajajo, oznanjuje beseda božja v slovenskem jeziku, ali ne tirja uljudnost, da se slovenskim faranom, ki so dolžni k fari priti, ki imajo tam tudi farne pravice, v njih jeziku oznanjuje čudovita dela božja?

Ali vse zastoni? Komur je krv vskipela, kaj mu je mar pravica? kaj ga briga uljudnost? — Skoro ne vem, kaj naj bi od „Corrierovega“ in „Freccinega“ dopisnika mislil. Po sporočilu soditi, je le dvojno mogoče. Ali je bil pri slovesnosti in pri govoru, pa je imel naočnike, katerih ni že sedem let prahu obrisal, ter je tako videl črno za belo in je vzel slovenske obraze za laške; ali pa ni cerkve od zmotraj videl in si je sporočilo le v glavi skoval po svojem dopadajenji. Jaz sem bil pri slovesnosti in pri govoru pričujoč. Cerkev ni bila sicer natlačena,

kakor o kakem misijonu, — ali polna je vendar bila že v začetku pridige, katera je bila pred sv. mašo. Sodil bi in drugi očividci so tudi tako sodili, da je bilo okolo 2000 ljudi v cerkvi in ne samo 600 duš, o katerih govori vladni „Corriere“. Tudi to smem trditi, da so pridigo s pazljivostjo poslušali, in videti je bilo, da jo večinom razumejo. Tudi znamenja, da so ginjeni, so bila videti. Ako je pa pridiga pred sv. mašo, ostanejo navadno ljudje, kateri je ne razumejo ali ki za njo ne marajo, zunaj in pridejo še le po pridigi k sv. maši. Ločnižanje so vedeli, da bo pridiga pred sv. mašo in sicer kakor po navadi v slovenskem jeziku in so vendar že iz začetka prišli in jo tudi poslušali ter so bili kolikor toliko tudi ginjeni. To je pač jason dokaz, da je prav nasprotno res od onega, kar sta poročala vladna lista „Freccia“ in „Corriere“.

Zoper taka poročila, ki duhovščino in ljudstvo žalijo, bilo bi prav dobro zdravilo, če bi se za naprej na Tělovo slovesnost v St. Ferjanu ali v Podgori vršila. Tam bi Vam gotovo ne branili, pred. g. dekan, ogovarjati izročene Vam ovčice v njim razumljivem jeziku. Še manj pa bi Vam očitali, da cerkev alorabito za narodno propagando, kakor dela goriški „Corriere“.

Iz bližnjih hribov, 7. julija. — Čital sem uže večkrat v Vašem cenjenem listu o kolari; zato gadei prosim, g. urednik, dovolite mi v svojem listu nekoliko prostora.

Bral sem, da snaga in drugo je dober pripomoček proti tej morilki; pa še boljši pripomoček se mi zdi ta, ktere ga sem iz gotovega vira poizvedel.

Leta 1830, ko je v bližnji sosesčini kolera hudo razsajala, je naša vlada ukazala, da mora se preko Soče vsakemu pešcu ali vozniku pot zabraniti iz namena, da bi se kolera ustavila. In res bila je na goriškem mostu straža, in prav tako tudi pri vsaki barki, ktera ni pustila žive duše iz bližnje sosesčine na to stran Soče. In glejte, gospa kolera je onkraj Soče v Podgori crknila. Ta kraj Soče ni bilo po njej niti sledu.

Leta 1855 pa, ker se ni tako godilo, kakor je zgore omenjeno, je ta straža morilka naše kraje hudo obiskala, posebno pa Grgarec. Zato bi bilo treba priporočiti vladi, naj bi tudi zdaj tako postopala, kakor leta 1830, in morda bi se tej morilki pot zabranila, kajti star pregovor pravi: pomagaj si, in ti bo pomagano. Bog nam pomagaj!

(Opomba uredništva. Vae hvale vredna je Vaša skrb, da bi se kolari zapretil vlihod v naše kraje, ali sredstvo, katero nasvetujete, zdi se z ene strani jako strogo, z druge strani pa pomanjkljivo. Ako bi vedeli, da se pripelje gospa kolera po Podgorski cesti, postavili bi gotovo stražo na Soški most, in bi jo poglali nazaj v evropski vrt, v blaženo Italijo. Ali mogoče je, da se priklati od drugod, in treba bi bilo postaviti straže tudi po drugih cestah, tako da bi bila Gorica popolno ločena od sveta, da bi se moglo samo še po zrakoplovu priti v njo. Pa tudi to bi ne pomagalo, kajti ostala bi še ena cesta, katera prihaja daleč tam iz Italije in iz Trsta in katere se ne sme zapreti, in ta je železna cesta. Kadar bo vojska med Avstrijo in Italijo radi slovanskih pokrajin, potrebovali bomo mnogo denara, ki ga dobimo od židov. A žid nima vrta, kjer bi denar sadil kakor tobak, timveč mora ga kovati; železna kola so kladvo, železne šine pa naklo, ki dajejo denar. Koder se vrtil železno kolo, cvete židu zlata ruda, brez katere je vojska nemogoča. Z ozirom na to, da moramo pridobiti

bivati židu denar, [ki nam ga posodi ob času vojske, ostanejo železne ceste vedno odprte. Dokler so pa te odprte, bila bi stražnica na Soškem mostu le malo vrednosti.)

Iz Volčan, 1. julija. — Ljudstvo naše govori: „z Učan“, zato ne pišem „iz Volč.“ V knjigah župnijskih stoji dosledno: Volzana. Verjetno so to ime po narodni govorici posneli. Nisem pa še slišal imenovalnika „Volčine“, katerega zahteva roditelj „Volčan“, ki je še vedno v rabi. (Imate torej dve obliki: Volčane, Volče, če tudi ne več v vsch sklonih. Ur). Kaj novega iz Volčan? Dežuje dan za dnem že 3 tedne. Kmet ne vé, kako bi jarnico posušil. Njivo in sadna drevesa obilno obetajo. Bog nas varuj vsake nesreče! Danes bi prav lahko obhajali obletnico birme, o kateri se je „Soči“ lani poročalo iz tega kraja. Letos bo hudo za spovednike, ker po mnenji ljudstva ne bo smel biti boter, kedor ni šel k spovedi. Gotovo so prezrli pridevnik: velikonočni.

Pred enim mesecem zginit je iz sosednje občine Na Mostu mlad strojkar, o katerem se čisto nič ne ve, kam je prišel. Svoje premoženje je prej razdelil med svoje sorodnike, to je: določil je natanko, čegavo naj bo to, čegavo naj bo ono, potem je odšel ponoči, ne da bi ga bil kdo več videl. Nekateri pravijo, da je šel v svet, drugi, da si je vzel življenje, tretji zopet, da so ga v Lahih pri Farri potegnili iz Soče. (V Farri so pred tremi tedni v resnici potegnili iz vode truplo kmečkega človeka, o katerem je zdravnik izrekel, da je bil že kakih 8 ali 10 dni v vodi, ali določiti niso mogli, kdo je in odkod. Ur.)

Naši drugi sosedi, napredni Tolminci (tudi oni ne vejo, ali so v Tolminu ali pa v Tolminu), korakajo tako čvrsto v nekaterih ozirih, da lahko tekmujejo s ponosnimi Berolinci (s Parižani tekmujevali so v prejšnjih časih). Govori se namreč, da napravijo koncert, prav tak, kakršni so navadni po mestih. To jim je tudi mogoče, ker imajo moči, ki so jako spretni in izurjene, ki so že delovale po mestih in ki lahko nastopijo prav častno na vsakem odru. Zdi se, da so ponehali neki projanji nevsčetni razpori in da se hoče piti v Tolminu splošna „bratščina“, predno pride knez in nadškof na vizitacijo. Tudi prav.

Cerkno, 24. junija. — Vedno ista pesem, poredejo gotovo naši nasprotniki, če bom govoril zopet o ravnopravnosti narodov in o enakih pravicah Slovencev z drugimi narodi. Res, da se je mnogo užo govorilo in pisalo o tem po poslaniških zbornicah in po časnikih; vendar smo le malo dosegli. Lahko bi rekel, da je postava skoro samo na papirji, v resnici da se pa dela, kakor je koga volja; najraje se nam Slovence sam o obeta, med tem ko dejanj je le malo videti.

Kolikor se mladina nauči maternega jezika v ljudskih šolah, zanemari ga večinom na srednjih šolah, kajti tu dobiva učenec malo da ne ves poduk v tujem malo znanem jeziku. Kako hoče tedaj dobro razumeti predmet, ktere ga so ima učiti, ko niti jezika dobro ne pozna? — Še mnogo na slabšem smo pa še v uradnih. Tukaj se piše in govori večinom le v nemškem ali laškem jeziku, in zakaj? zato, da se ustreza nekaterim uradnikom, ki slovenskega jezika niso dovolj zmorni. Kaj, je li morda ljudstvo zaradi uradnikov? Pri nas na Goriškem prebivajo, izvzemši Furlanijo, samo Slovenci. Kako hudo godi se tedaj narodu, ki mora vse davke in druge naklade

ti dal svojo Nežo in celo gospodarstvo“. „Oče, Neža pa za ves svet nečem“, odgovori sin, „že to čudno ime! še poklicati bi je ne mogel ljubeznivo“. „No, kaj ne bi ji lahko rekel Nežica, Nežka?“ zavrne Matevž. „Ne, oče; čujte, koliko lepše dori: Mici, Micika, celo Maričika.“ „Pojdi, pojdi; tako rečejo gosposki ljudje, mi smo kmetje, pri nas mora biti Neža, Mica, Katra in tako dalje.“ „Jaz pa imam vendar rad Maričko Braduljevo“, dé Janez. „Kaj pa meniš, da začneš z Maričko? mari misliš, da vama bodo pečena piščeta v grlo letela?“ zadere se Matevž ježno na sina. „Tega ne mislim, oče“, odvrne Janez, „nekaj mi Vi daste, nekaj pa pošteno zaslužim in nekaj ima tudi Micika po svoji materi“. „To, kar ima Micika, še za eno južino ni“, zaropota oče. Janez umolkne, dobro vedeč, da z očetom, naglim in svojeglavnim Notranjem, ni se šaliti. Rečeno storjeno, je bila pri Matevžu navada.

Mesec pomeje imela so je praznovati Janezova in Nežina poroka, tako sta sklenila Matevž in Nac, ne vprašaje niti enega niti drugega, ali jima je prav. To so vam bile priprave; kolikor je bilo v daljini in bližnji rodbini deklet, vse se je likalo, pralo in si je nove obleke delalo, da je bilo kaj. Ko si prišel v kočo k tako čudni likarici ali peglarici, videl si celo vrsto razpoloženih belih peč, eno krasnejšo od druge. Okrog in okrog so jih dičile krasne čipke, vse na masle gubice polikane. Ko so dekleta svoje glave s temi pečami pokrile, bile so ti same lepe podobice v krasnih okvirjih. Zato pa je stara Metika za eno tako pečo, ko jo je lepo oprala in še lepše polikala,

dobila srebrn goldinar. — Sedaj pa pogledimo v kuhinjo; tu se dan na dan tolče, meša, riba, mesi, da okolo bivajoči sosedje imajo kaj poslušati. Napravi se mora veliko, kolikor namreč svati porabijo, in še ostati mora, da ponesse vsak svat malo kolača domov, da tudi doma ostali okusijo ženitnino. Stari Matevž je ukazal tele zaklati, katero naj bi bilo samo za tisti dan; vina so pa cel sod pripeljali, saj je bilo po ceni. „Zaliti si bomo morali dobro grla“, misli si oče Janezov, „saj živimo samo enkrat.“ Svoji ženi Poloni je pa ukazal, da ne bi pozabila fancelno ocvreti. To mora biti na Kranjskem na vsaki ženitnini in pustni torej. Tako se je približal dan poroke, da skoro niso vedeli kedaj. Janez se pa še zmenil ni za to, kakor bi bile vse te priprave Bog si ga vadi za koga. Tudi Neža si je večkrat briesla svoje velike solzne oči. Mati je pa pomagala solziti se. „Kaj hočeš, Nežika? očeta moraš ubogati, da ti Bog dá dobro na zemlji“, jo je tolažila, pa brez vspeha.

Napočilo je jutro poroke. Vsi domači in povabljeni so bili zbrani. Tudi vaški godec Jernat Kovačev bil je praznično opravljen. Samo Janeza ni bilo nikjer; čakajo, iščejo, kličejo, nič; Janezova poročna obleka je tam, kjer so jo pred osmimi dnevi shranili. Za Janezom ni bilo ni sledu ni tiru, kakor bi ga bil vihar odnesel. Mislimo si jezo in sramoto obeh očetov; na stroške misliti pa ni bilo še časa. Stari Matevž je gori in doli po veži korakal, vse hudiče iz pekla je v svoji jezi klical, klobuk je ob tla metal in prav grdo pljuval; nihče ne bi poznal, onega pravega Matevža, ki smo ga videli korakati v ne-

deljo k deseti maši. Mati je pa obupno roke vila in Boga prosila na tihem, da ne bi se kaj zlega zgodilo Janezu.

Stari pastir Lovre Matičkov je pa dobro vedel, kje tiči Janez, namreč v hlevu je bil pod košom in Lovre mu je dan na dan donasal latvico kislega mleka in kos črnega kruha, dokler ni Janez premislil, kaj mu je storiti. Necega večera sliši trkati na okno Micika Braduljeva; nekdo si je pristavil lestvico in je klical zalo Miciko. „Za božjo voljo, kaj Ti si, Janez?“ oglasi se Micika, „kje si vendar bil? uboga Tvoja mati obupa“. „Ne skrbi, ljubica moja, za mater“, odgovori Janez, „mati se že potolaži. Prišel sem jumat slovo; vstani, pridi k oknu“. In res, Micika urno priskoči k oknu. „Jaz grem k vojakom“, dé Janez, „prej ko grem, prej pridem in potem bom samo Tvoj.“ Micika si briše lepe oči. „Ne jokaj, ljubica; dez osem kratkih let, če bova še živa, se spet snideva.“

In tako je bilo; Janez je bil dolgo let pri vojaki. Leta 18... bil je hud boj; tam se je junaško bojeval za dom in cesarja Janez Peganov. Zgubil je desno roko; junaški mladenič jo pobere in vklikne: „Glej jo, Franc Jožef; ne pustim je na bojišči“, in odnesli so njega in roko v bolnišnico, kjer je ostal, dokler ni ozdravel. Domov prišedšega Janeza čakala je zvesta Micika in ljubila ga je še bolj ko prej, ko je imel obe roki. Cesar mu je dal za zgubljeno roko 3 krajcarje na dan. Stari Matevž in Nacovi so pa bili vedno prijatelji; čas je odpravil rane. Še celo smilil se jim je Janez brez desne roke.

Marija Erjavec.

plačevati, ki pa v uradih ne sahaja toliko veljave in hvale, da bi se mu uradovalo v maternem jeziku?

Na Tolminskem, Bolškem in Cerkljanskem, sploh v goratih krajih, kjer so vasi bolj oddaljene od sodnije ter so tudi težavna pota, pustiti mora ubogi kmet delo, če je še tako silno, vsled kakega naznanila od sodnije ter priti po dve, tri in še več ur daleč, da zve pomen pisma in kaj mu sodnja sploh hoče; ali pa nadleguje svojega duhovnega pastirja, kateri gotovo ni za to poklican, da bi svojim vernim prelagal nemška pisma. Če bi bilo uradovanje slovensko, bi gotovo tega ne bilo treba, ker sedaj zna brati že vsak priprosti kmet.

Tudi se je že zgodilo, da ko je bil nekje slovenski uradnik, katerega je bila volja uradovati v maternem jeziku in s tem pomagati kmetu, se mu je to zapretilo. V Cerknem bil je dr. S. začasno nastavljen, da je oskrboval sodnjska opravila, ko je okrajni sodnik zemljiško knjigo izdeloval. Ta dr. hotel je tukaj, v čisto slovenskem okraju, uradovati v slovenskem jeziku; v začetku ni mu nihče nasprotoval, a čez nekaj časa bilo mu je to prepovedano, češ da višja gospoda s tem ni zadovoljna. Ali je to mogoče? Je li prav tako umeti §. XIX. drž. temeljne postave, kateri govori o ravnopravnosti vseh narodov v Avstriji?

Združite se, poslanci, narodnjaki, ter tirjajte pravico; čas je uže, da se popravi jezikovna krivica, ki se že toliko in toliko let godi nam Slovencem. Slovenec ne bode več robotal tujim narodom; zaveda se vedno bolj ter si želi prostosti, slobode. Provede smo se bili uže navadili udarcev po tujstvu; a zdaj si želimo boljših časov; probudili smo se iz smrtnega spanja ter zahtevamo pravico.

Vlada, ki daje vsem narodom enake pravice, naj nam dá takih uradnikov, kateri bodo dejansko izvrševali jezikovno ravnopravnost.

Borodinski.

Politični razgled.

Namesto novega ministra Baquelmia imenovan je dvorni svetnik pri namestniku v Gradcu grof Merveldt deželni predsednik v Šleziji. Na njegovo mesto v Gradcu pride grof Rudolf Chorinsky od deželne vlade v Ljubljani.

Nemci na Češkem ne mislijo drugega nego kako bi dražili Čeha in vlado. Nemško rokodelsko društvo hotelo je slovesno odkriti spomenik cesarja Jožefa, a praška policija mu je to prepovedala in namestništvo, pri katerem so glede te prepovedi vložili protest, potrdilo je to prepoved. Zdaj so se pritožili pri ministerstvu notranjih zadev, in ko bi jim tudi to pritožbo zavrglo, pojdejo še do upravnega sodišča.

Ta stvar ni še končno rešena, a že imajo nov vzrok za nove pritožbe. Isto društvo je priredilo razstavo rokodelskih izdelkov, a na poslopje, v katerem bode razstava, hoteli so razobesiti velikonemško črno-rudečo-zlato zastavo. A tudi tega veselja jim policija ni dovolila. Fakijska opozicija dela povsod le na to, da bi dražila druge narode, danes dražijo Nemci Slovence v Ljubljani, jutre Čeha v Pragi, a pojutranjem Italijani Hrvat v Spletu. V ta namen jim je dober vsak povod, da le nastanejo kaki neredi, katere potem v državnem zboru in v časopisih napihujejo v nečuvena grozodejstva, ki se godé zatiranim Nemcem in Italijanom od slovanskih vladinih ljubimcev. In ker imajo ti ljudje časopisje v svojih rokah, verjame jim vnunji svet, ki ne pozna stvari, kakeršne so v resnici.

Govori se, da misli odstopiti vojni minister grof Byland-Rheidt in da bi njegov nastopnik bil ogerski honvedski minister baron Geza Fejervary. Nam se vendar ta vest ne zdi dosti verjetna, tako vendar ne bodo hoteli žaliti 70 odstotkov, katere plačuje naša državna polovica k skupnim stroškom, da bi nam vse tri skupne ministre izbrali izmed Magjarjev, katerih oholost je že zdaj neznosna.

Na Balkanu je nakopičeno mnogo netiva, ki se vsak čas lahko uname. V Albaniji so Turki prišli na sled veliki agitaciji v prid Grški. Pripravljali se je resen ustanek in zaprli so mnogo oseb, katerim bodo zdaj sodila vojaška sodišča. — Črnogorsko-turška meja ni še določena in spodaj poročamo o krvavi praski mej Turki in Črnogorci zaradi tega. V Srbiji se nekaj kuha in pripravlja, v Makedoniji je ljudstvo nezadovoljno, v Bolgariji kak prevrat ni nemogoč in razmere mej Rusijo in Turčijo so jako napete.

Zanimivo je, kar „Pol. Corr.“ poroča o razmerah Rusije in Bolgarije. Temu listu se piše iz Peterburga, da je postopanje bolgarskega kneza moralo vzbuditi nevoljo, ker je baš ruska vlada spoštovanje dogovorov vzela za podlago svoje politiki, odkar se je začela poslednja kriza v orijentu. Car, katerega poštenost in lojalnost je znana, ni mogel prelomiti dane besede, zatajiti tega, kar je obljubil v Skernievicah in Kromerizi. Njegova čast kot vladar, vojak in kavalir ni dopuščala, da bi se bratil s knezom Aleksandrom. Rusija se je v poslednji vojni prepričala, da bi bila v orijentu popolnem osamljena, ko bi začela boj za osvobodjenje kristijanov. Misel o razkosanji Turčije bi pa vzbudila poželjenja po turških ozemljih ter začeli bi se veliki boji. Iz tega sledi, da Rusija mora gledati, da se ohrani mir, in se je zategadelj odrekla svojim najvažnejšim političnim interesom in tradicijam, kajti sicer se je bati, da bi vse njene dosedanje žrtve bile zaman.

Četa oboroženih Turkov, pravijo da jih je bilo 2000, prestopila je črnogorsko mejo in začela moriti in požigati. Črnogorci so jih vrgli nazaj, pri tem pa je palo 7 Črnogorcev in 13 je ranjenih, a dva kapitana so odpeljali Turki seboj. Pozneje so ja pa izpustili, ko so Črnogorci začeli s topom streljati na Turke. Redna turška vojska se pa pri tem ni vdeležila.

Volitve na Angleškem so v najboljšem teku. Od 670 poslancev, ki se imajo voliti, je že voljenih nad polovico, namreč 415. Gladstone ostane v manjšini, ker ni več mogoče, da bi si vlada pridobila še toliko glasov, kolikor jih jej manjka do večine. Voljenih je 218 konservativcev, 45 odpadlih liberalcev, 108 Gladstonejancev in 44 Parnelovcev. S tem pa irska stvar ni še pokopana.

Domače in razne vesti.

Radodarni doneski za otroški vrt in za privatno dekliško šolo dobajajo precej dobro; vendar bi prosili milosrdne rojake, naj bi se požurili s svojimi doneski, da bi „Slogin“ odbor vedel o pravem času, kako mu bo mogoče k letu vzdrževati dvorazredno šolo. Vrt in šola bota imela konec šolskega leta preskušnjo, h kateri se vabijo roditelji otrok ter prijatelji in podpiratelji človekoljubnih zavodov. Otroški vrt obiskovale so letos kandidatnje 4. leta na tukajšnjem c. kr. izobraževališči; voditeljica g.čna Kron imela je za nje posebna predavanja o vrtnarstvu. Z izpitom zrelosti združijo tudi izpit iz vrtnarstva. Deklice za prvi razred prihodnjega šolskega leta naj se oglašajo za časa, ker prostori so žalibog majhni.

„Goriška ljudska posojilnica“ prav vrlo napreduje. V prvi polovici letošnjega leta imela je toliko prometa, kolikor lani celo leto. Oglašajo se društveniki, ki vplačujejo deleže, in tudi hranilnih vlog je vedno več. Tako je prav.

Duhovske zadeve. Pred. g. Franc Tomšig, kaplan pri sv. Ignaciji v Gorici, postal je župnik v Villi Vicentini. — V kranjsko-hrvaški frančiškanski provinciji sv. Križa izvoljeni so: provincijal o. E. v. stahij Ozimek; kustos o. o. Albert Pintar; definitorji o. o. Tadej Gregorič, Rudolf Dolinšek, Viktor Jeranič, Placid Fabiani.

V Lurdu bo romalo letos mnogo naših rojakov iz vse države. Pri dotičnem odboru (predsednik: prelat dr. Herman Zschokke, vseučiliški profesor na Dunaju) oglašilo se je že 240 romarjev in se bodo sprejemali oglašiti do 15 t. m. Poseben vlak z jako znižano voznino odide z Dunaja 9. avgusta zvečer. Romarji ponesejo seboj prelepo zastavo, katero pustijo v Lurdu, in se bodo mudili na potu okolo 14 dni.

Židovski „Corriere“, zagovornik „liberalnih“ načel, menil je, da mora zopet enkrat mahniti po deželnem poslanci Gregoriču, ter je prinesel v številki 79. od 3. julija t. l. sledeči sestavek: „Insinucija Gregoričeva in sodnjske komisije. — Naši čitatelji se spominjajo, da je lansko leto poslanec Gregorič v deželnem zboru med drugim izrekel tudi to misel, da sodniki in drugi sodnjski uradniki delajo prevelike račune za sodnjske komisije. Takrat je stvar vzbudila mnogo hrupa in marsikateri poštenjak čutil se je po pravici žaljenega po tej insinuciji. Vsled tega se je potem predložil račun deželni apelacijski sodnji, katerega, uvidevša šibko utemeljenje Gregoričeve pritožbe, je zdaj spoznala za dobro odjenjati od nove navade.“ Židovsko glasilo insinuirá s temi besedami, da poslanec Gregorič kot zastopnik svojih kolegov se je po

krivici pritoževal, kakor bi delale sodnjske komisije previsoke račune, da apelacijska sodnja je spoznala pritožbo kot šibko utemeljeno in da je radi tega odločila, naj se ji ne pošiljajo več komisijski računi v pregled. Koliko resnice je v tej „Corrierovi“ razpravi, naj spoznajo naši čitatelji iz naslednjih podatkov.

Ko je deželni poslanec dr. Gregorič s tovariši stavil v deželnem zboru goriškem interpelacijo radi komisijjskih računov, poslala je deželna nadsodnja v Trstu posebnega uradnika v Gorico, ki je kakih 10 dni pregledoval račune sodnjskih komisij pri c. k. mestno odrejeni in okrajni sodnji v Gorici. Kaj je ta gospod našel, nam ni znano; zvemo pa gotovo takrat, ko dá visoka vlada odgovor na dotično interpelacijo. Znano nam je le to: 1. da tedanji predstojnik mestne odrejene sodnije je prošil za premeščenje k okrajni sodnji, katere svetovalec je bil že prej; 2. da s koncem staroga leta je prišel na vse sodnije v Primorji iz Trsta odlok, v katerem je bilo povedano, kako naj se sestavljajo komisijski računi, ter naročeno, naj se pošiljajo računi apelacijski sodnji v pregled, dokler ne bo drugače zapovedano, s pristavkom, da deželna nadsodnja si pridrži pravico pregledati v posameznih slučajih račune tudi potem, ko se ne bodo več pošiljali v pregled, in sicer tudi take, ki so bili že izplačani; 3. da od novega leta naprej se sestavljajo računi po omenjenem navodu deželne nadsodnije; 4. da deželna nadsodnja, uvidevša, da njen odlok s konca preteklega leta se natančno izpolnjuje, je izreкла, naj se ji računi redoma ne pošiljajo več v pregled.

Ali je bila Gregoričeva interpelacija utemeljena ali ne, spoznati se mora iz računov, ki so bili sestavljeni, predno je bila interpelacija stavljena, ne pa iz onih, ki se delajo od novega leta naprej. Obžalujemo „Corrierovo“ čitatelje, katere njih list tako natančno poučuje o naših deželnih zadevah.

Stradičice so „Corrieru“ posebno na srce prirastle. Vse, kar so tam godi, je lepo in dobro. Da morajo delavci tudi v nedeljo delati, godi se po „Corrierovem“ mnenju le delavcem v prid. Med tam ko se s „Freecio“ ispodtika nad „Travnikom“, molči kakor dojenček o „Luisonatraso“ v Stradičah. V ponedeljek prišla je v Stradičah 6 letna deklica pod voz, katere je bila tako hudo poškodovana, da je v sredo umrla, ali „Corriere“ trdi, da je „skoro po čudeži“ ostala nepoškodovana, da je bila deček in da se je to še le v torek godilo. Kako je prišel nemški narod v nekaterih svojih sinovih v Gorici in v Trstu do tega, da ima „Corriera“ za svoje glasilo, nam je neumljivo. Za taka zanesljiva poročila gotovo „Corriera“ nikdo ne zaviđa.

Viljelmina Trnski, zadnja še živeča sestra ranjkega dr. Lavriča, rojena na Premu, umrla je v četrtek 8. t. m. zajutra v Zagrebu kot soproga ondašnjega polkovnika in hrvaškega pesnika Trnskega. Rojaki, ki so jo poznali, žalujejo po njej ter ji želijo iz dna srca: počivaj v miru!

Ob Nediži, to je v Čedadu ali v Starem mestu, vršila se je preteklo nedeljo velika slavnost, katere so se udeležili tudi nekateri gospodje iz Gorice. „Corr.“ pravil je v štev. 30., da so bili tam kot zastopniki liberalnih društev „Giunastioche“ in „Alpine“, ki ste bili vabljeni, a v štev. 81. pravi, da so bili šli tje kot zasebniki. Kdaj je pravo zadel? Odprli so tisti dan železnico iz Vidma v Čedad, katere naj bi razpila blagor „po Kranjskih dolinah in gozdih do deviških puščav ob Savi.“ Ali umejete, kaj hoče reči s temi besedami rimski „Fracassa“? Italija ni več sovražna Avstriji, le „slovanske doline in gozdi“ so ji pri srci. V Čedadu izhaja list, katerega je prepovedan vhod v Avstrijo, a pri tej priliki imel je vse polno lepe vsebine ter se je usiljeval dočim gostom, kakor pripoveduje „Corriere“. V slavnostni svoji številki imel je tudi sonet „prvega furlanskega živečega pesnika Karola Favettija“. „Corr.“ je posnel obširen popis iz čedadškega lista „Forum-julij“ in začetek soneta. Zakaj ne tudi naslednjih vrst?

Lepo čast naredili so sebi in mestu oni „Corrierovi“ „meščani“, ki so imeli rabuke z vojaki. Prejšnja leta bila je navada, da so se vojaki čutili varne in da so prihajali o poletnih sobotnih večerih z godbo in lučmi brez straže iz Panovec od svojih sobotnih zabav v mesto. Letos pa je nekatere sobote kakih 20 oboroženih mož spremljalo zvečer godbo, častnike in občinstvo v mesto. Ko pride procesija pod Kapelo, nadaljuje še zdaj svojo pot v mesto brez lučij in brez godbe, da bi ne žalila živcev „italijanskih“ meščanov. Ali ne pojde deputacija „obrtnikov“ k mestnemu županu tožiti, da vojaštvo žali meščanstvo s takim postopanjem, ter zahtevati, naj se pošlje v Gorico drug polk?

Kosarno za topničarje misli zidati goriško mesto ob Mirenski cesti za 180 tisoč gold. Dotični načrti so razpoloženi pri mestnem magistratu, kjer si jih lahko vsakdo ogleda. Goriški Slovenci, ki ste podjetnega duha, oglejte si načrte, da prevzamete delo. Pri oddajanju dela mestni magistrat ne bo gledal na to, ali pišete svoje ime s črko č, ampak ali morate izvesti, kar se zahteva. Pokažite, da ste kaj

Kolera v Trstu še vedno straši. Ta teden umrla s'z zopet dva človeka za njo. Sploh v Trstu so umrli vsi, ki so do zdaj za kolero oboleli. Nekako huje prikazuje se kolera na Reki, zato boži vse na Hrvaško in na Kranjsko. Po drugih krajih v Primorju se tukaj ni prikazala.

Uredn. in Upr. „Jurja z pušč“.

V Gorici, ulica Stara pošta št. 19.
V Trstu, via Scorzeria št. 4.

Knjiga se je poslala več čč. gg. na ogled
ako se kdo ne smatra naročnikom, naj blagovoljno
zapiše "retour" in vrne knjigo.

Podpisani javlja slavnemu občinstvu, da ima veliko zalogo svetilnic (lamp), najfinjšega papirja za cigarete in raznovrstnega za pijačo v najkakovostnejših in najcenejših oblikah, luksupapir, vošča **C. P. P. D. - P. A. V. A. Z. G. O. R. I. C. A.**, itd.

IVAN PRESEL
Stolni trg, Gorica.

pri Soškem mostu, Vía Cordanioli št. 4,
V GORICI,

izdeluje vsakovrstne vrvi (štrike) in vrčice z roko iz same konopnine, močne, trpežne, po najnižjih cenah, ki se ne bojijo tekmecev.

Novo došli **dolmami najnovejšega kroja**
od 8 do 50 gl. za gospé. Saki za gospe od 4
do 15 gld.

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Steklenica s podakom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni G. B. Pontoni v Gorici.
V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A.
Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.

Izdavatelj in odgovorni urednik: **M. KOPAR** — Tisk: „Hilariantsko tiskarno“ v Gorici.